

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΗΜΗΝΟΣ

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

η και υπάρχει αντίρρησης ότι δεν έχουμε φροντίση οι Έλληνες ακόμη παρά επαρκούς αν όχι τελείας μορφώσεως των «άνοιχτομάτηδων» Έλλήνων, μορφώσεως εγκυκλοπαιδικής και πραγματικής, οία η εν Ευρώπη εν τούτοις η ίδρυσις σχολείου τυφλών και εν Ελλάδι πρέπει να επικροτηθῇ ἐκθύμως. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἰδρυθῇ πλείοι σχολαὶ τυφλών, μόνον δὲ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν τιμητικὴν αὐτὴν στατιστικὴν ἐσημειοῦτο δι' ἑνὸς μνημικοῦ. Χάρης εἰς ἓνα ποιητὴν, ὃχι μόνον στίχων ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς, τὸν κ. Δροσί-

μεῖς νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα καθ' ὑπολογισμὸν, ὃχι ὑπερβολικόν, ὑπάρχουν ἄνω τῶν δισχιλίων ἀομμάτων. Μέγα μέρος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τῶν μαραινόμενων ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἀργίᾳ θὰ περισυλλέξῃ τὸ εὐεργετικὸν ἴδρυμα, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Συλλόγου τῶν ὀφελίμων βιβλίων... καὶ τῶν ὠζελίμων... πράξεων, διότι τυχέας τὰς σελίδας τῶν βιβλίων διεδέχθησαν οἱ θεμέλιοι λίθοι, τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ μουσείου καὶ τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν.

ΚΥΒΕΛΗ

Ἡ «Νέα Σκηνή» καὶ μὲ τὴν νέαν διεύθυνσιν κρατεῖ ἀκόμην εἰς τὰς μνητρικὰς ἀγκάλας τῆς τῆν νσαρὰν πρωταγωνίστριας, τὴν Κυβέλην. Διότι οὕτω εἶναι γνωστὴ ἡ ἡθοποιὸς ἡ κατ' ἐξοχὴν χαϊδεμένη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Καὶ ὅταν ἦτο Κυβέλη Ἀδριανοῦ, καὶ τώρα ποῦ εἶνε Κυβέλη Μυράτ, ὅλοι τὴν ἀποκαλοῦν μόνον Κυβέλην. Καὶ αὐτὸ δίδει ἐπαρκῶς τὸ μέτρον τῆς δημοτικότητός τῆς.

Ἀλλὰ τὴν διεκδικεῖ καὶ τὸ Βασιλικὸν θέατρον καὶ ἡ πρόσληψις τῆς εἰς αὐτὸ μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη, εἶνε γεγονός εὐτυχὲς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ἡ θέσις τῆς Κυβέλης ἦτο εἰς τὸ ἔθνικόν αὐτὸ ἴδρυμα, κατόπιν τῶν ἐν τῇ Νέᾳ Σκηνῇ ἀναμφισβητητῶν ἐπιτυχιῶν τῆς.

Ἀπὸ μικροτάτης ἡλικίας—καὶ εἶνε περισσότερο ὅτι τὰ πρῶτα βήματα τῆς θεατρικῆς τῆς δρᾶσεως ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰ τῆς Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου—ἠσθάνθη ἔρωτι διακαῇ πρὸς τὸ σανίδωμα τοῦ θεάτρου. Καὶ ἐπεδόθη μὲ τόσον ζήλον, ὥστε τάχιστα ἀνεδείχθη διὰ μόνης τῆς ἱκανότητος πρωταγωνίστρια εἰς τοὺς λεπτοτέρους ρόλους τοῦ ξένου δραματολογίου. Προσεχῶς, ἐν τῷ Βασιλικῷ θεάτρῳ, θὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ περισσότερον νὰ τελειοποιηθῇ καὶ περισσότερον νὰ ἐκτιμηθῇ.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Ἀντὶ κατὰ τὴν θλιβεράν ἐπέτειον τῆς 29 Μαΐου νὰ γίνουιν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τῶν ἑράνων, οἱ ὁποῖοι ἐώρτασαν καὶ αὐτοὶ τὴν θλιβεράν ἐπέτειον των. Διότι ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1901 μέχρι σήμερον συνελέγησαν ἐν ὧ 45,744 δρ.!! Ἐνῷ ἔπρεπεν ἐντὸς ἔτους μόνον νὰ συλλεχθῇ ὁλόκληρον τὸ ποσόν, ἵνα ὑψωθῇ μαρμάρινος ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μεγάλου καὶ τελευταίου Ἀυτοκράτορος τῆς Ἑλλ. φυλῆς, ἐλησμονήθησαν καὶ Ἐπιτροπὴ καὶ ἑράνοι καὶ Μεγάλῃ Ἰδέᾳ καὶ ἡ πενταετία διέσπρυσεν ἐν ἀδιαφορίᾳ, ὅπως θὰ παρέλθῃ καὶ ἄλλη πενταετία πρὸς δόξαν τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης. Οἷονδῃποτε ἄλλο κράτος. Ἔστω καὶ τὸ Βουλγαρικόν, θὰ εἶχεν ἐγείρῃ ὃχι ἓνα—δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα ἀνδριάντας εἰς ἐκείνον· ὅστις συγκεντρῷ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πάλμους 453 ἐτῶν. Ἐδῶ ἐκδίδομεν ἐγκυκλίους εἰδογράφονται ὀλίγα δραχμαὶ καὶ ἀφίνομεν τὸν ἓνα ἀνδριάντα ἀκατασκέυαστον διὰ νὰ ἀσχοληθῶμεν περὶ ἄλλου ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς θὰ

Νηπιαγωγεῖον τυφλῶν

ονη ἢ καθ' ἐξοχὴν φιλόανθρωπος ἀλλὰ καὶ κοινωνιολογικὴ σκέψις ἔλαβεν ἥδη τὰς ἀράκας τῆς ὑπάρξεως. Ἡ σχολὴ ἰδρύθη καὶ προσεχῶς οἱ τυφλοὶ, οἱ πλεόν ἀξιολύπητοι ἐξ ὧν τῶν ἀναπήρων, θὰ μορφοῦνται πνευματικῶς, θὰ ἔχουιν μίαν ἐνασχόλησιν καὶ—τὸ σπουδαιότερον—θὰ κερδίζουν χρῆμα. Εἰς τὸ περὶ τυφλῶν βιβλίον τοῦ ὀιδρυτῆς μᾶς δίδει πλῆρη εἰκόνα τῆς εὐεργετικῆς παγκοσμίου δράσεως ὑπὲρ τῶν ἀποκλήρων τοῦ φωτός ὑποδεικνύων πῶς εἰργάσθησαν ἀλλαχοῦ καὶ πῶς πρέπει καὶ ἡ

ἔχη τὴν οἰκτρὰν τύχην τοῦ προηγουμένου.

Πρὸ παντός, τὸ ἀγαλμα τοῦ Παλαιολόγου ἐ-
πείγει. Ἄς παραμεριθοῦν πρὸ τοῦ Γίγαντος
αὐτοῦ ὅλα τὰ ἄλλα μνημεῖα, διὰ τὰ ὅποια ἔ-
χουν συλλεχθῇ ποσὰ καὶ τὰ ὅποια ἀργότερον
δύνανται νὰ κατασκευασθοῦν. Καὶ ἀφοῦ δὲν
ὑπάρχει ἐλπίς κανεὶς ἐκ τῶν πολυταλάντων
νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτο-
βουλίαν, αὐτὸς δίδων τὸ ὑπόλοιπον ποσόν, ἄς
συγκεντρωθοῦν οἱ ἔρανοι—τοῦλάχιστον οἱ ἡ-
μιδαίει—ὅλων τῶν ἄλλων μνημείων χάριν τοῦ
Παλαιολόγου, διότι ἐκεῖ θὰ ἔχουν πλείονα ἀ-
ξίαν θὰ ἐξυπηρετοῦν καὶ τὸν σκοπόν, ὅστις εἴ-

νε ἡ ἔξαρχος τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος καὶ
τοῦ Γένους.

Ἀντὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐγείρωμεν ἀνδρι-
άντας—ζήτημα δὲ ἂν θὰ ἐγερθοῦν—εἰς τὸν Δη-
ληγιάννην ἢ Συγγρόν ἢ Μελά, πρέπει πρῶ-
τον νὰ ἐγερθῇ εἰς τὸν Παλαιολόγον, ὅ-
πως ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀναστειλωθῇ καὶ πολὺ
πρὸ τῶν ἀνδριάντων τοῦ Βαρβάκη καὶ τοῦ
Βαλλιάνου καὶ τοῦ Ζάππα καὶ τοῦ Ἀδερῶφ.
Διότι ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὰ χρήματα τῶν δὲν θὰ ἡ-
λεκτρίσουν ποτέ, ὅπως ὁ ἔφιππος ἀνδριάς τοῦ
Αὐτοκράτορος, ὅστις εἶνε Ἰδέα καὶ Πατρίς.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων ἡ Société
Nationale εξέθεσε 2432 ἔργα καὶ ἡ Société des
Artistes Français 3623. Γενικῶς εἰπεῖν τὰ ἔργα τῆς
δευτέρας ἐταιρίας εἶνε ἀνώτερα τῶν τῆς πρώτης. Ἄξια
ιδιαιτέρας μνείας εἶνε ἐκ τῶν ἔργων τῆς Société Na-
tionale διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ Cat-
chpole τὸ Ἐναέριον Φίλημα τῆς Ἀνολέως, τοῦ Cour-
tois ὁ Διόνυσος, ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ὄψιν δένδρον, τοῦ
Auburtin ὁ Ὀρφεύς. Ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς Ἐταιρίας τοῦ
Artistes Français σταματᾷ τὸ βλέμμα μίᾳ θουμασίᾳ
προσωπογραφίᾳ τοῦ Bonnat (ἡ τοῦ Buschaffsheim)
ἡ καθρεπτιζομένη Εὐὰ τοῦ Chantron καὶ ἡ Κλαύσσα
νύμφη τοῦ Hodebert ἀπὸ τὰ γυνῆ· ἀπὸ τὰ ἐμπνευ-
σμένα ἐκ τῆς Ἑλλ. ἱστορίας διακρίνεται ἡ Τανάγρα τοῦ
Beauverie, οἱ Κένταυροι τοῦ Gervais, ὁ Ὑμνος πρὸς
τὸν Βάκχον τοῦ Vasarri καὶ ὁ περὶ τὸ πτώμα τοῦ
Λεάνδρου θρήνος τῶν Νηρηίδων τοῦ Boisselier. Ἐκ
τῶν θεμάτων τοῦ κοινωνικοῦ βίου πολὺ ἐπέτυχεν ὁ
Syan μὲ τὰ «Ἐκβράσματα» τοῦ βίου τῶν πλείων, ἔργον
ὑπέρτερον πολὺ τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐμπνευ-
σθέντων τοῦ Walkam καὶ τοῦ David—Nillet, ὁ γέρος
ποῦ δὲν ἔχει περὶ παιδιὰ τοῦ Buland, ὁ «Πρωτόβγαλ-
τος» τοῦ Faugeron. Ἀρκετὰ εἰκόνες εἰκονίζουσι ἀπό-
ψεις τῆς Βενετίας, ἐν αἷς καὶ μίᾳ ἄποψις Ἑλληνος,
τοῦ κ. Ἰταλῶφ (τοῦ Rio Cantarini) ἀλλ' ὑπερέχει πα-
σῶν ἡ τοῦ Rouillet μίᾳ ἄποψις διώρυγος. Ποικητικὰ
ἔργα εἶνε ἡ «Νύξ» τοῦ Bisson, ἡ «Αἰάλας» τοῦ Stai-
ger, ἡ «Κόκκινη χαρὰ» τοῦ Rochegrosse. Μία προσω-
πογραφία κόρης τοῦ Patricot εἶνε πρωτότυπος, τὴν ἐπέ-
ξεργασίαν, χαριέστατον δὲ τὸ σύμπλεγμα τῶν αὐτοπρο-
σωπογραφιῶν τοῦ Feyen. Ἐκ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν
θεμάτων, τοῦ Loubet ἡ εἰκὼν «Ἰδὲ ὁ ἄνθρωπος» ἔχει
πολλὴν ζωὴν, τοῦ Pral ἡ «Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωΐμ»
δὲν λείπει καὶ ἐφέτος ἀπὸ τὸν κύκλον αὐτὸν καὶ ὁ ἰδικός
μας Πάλλης ἐκθέτων δύο ἔργα, ὧν ὑπερέχει τὸ «Λάφυ-
ρον», μίᾳ αἰχμάλωτος δεμένη εἰς τὸ στασίδι καταστρα-
φείσης ἐκκλησίας.

Ἄλλα ἔργα τὰ ὅποια εἴκυσαν τὴν προσοχὴν εἶνε ἡ
«Ἀναμνή» παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Balestrieri, τὸ «γέ-
ρικο καρδί» τῆς κυρίας Demont-Breton ὁ τελευταῖος
Ρωσσοῦσσοβικὸς πόλεμος ἐνέπνευσεν τὸν Couhurier
ὅστις μᾶς δίδει τὴν προσβολὴν κατὰ τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ
ἐκθέτει δὲ καὶ εἰς Τούρκος, ὁ Χαμδὴ βέης, τὸν «ἄνθρω-
πον μὲ τὰς χελώνας». Ἀρκετὰ σχέδια τῆς Ἐκθέσεως τῆς
Διέξης ἐκθέτει ὁ Paul Renouard, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ
εὐμορφος εἶνε ἡ «Ἐπὶ ἐξώστου συγκέντρωσις».

Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἔργων πρωτεύουν ἡ Νεότης με-
ταξὺ Ἐρωτος καὶ Φίλλας τοῦ Boisseau, ὁ κίνδυνος τοῦ
Houssin, τὸ Μυστικόν τοῦ Τορρέντου τοῦ Loiseau
Bailly, τὸ Μοῖρατον τοῦ Rivoire, τὸ Ἔαρ τοῦ βίου

τοῦ J. Champreil (ἐκτός συναναγωνισμοῦ) καὶ τρία
ἀγάλματα τοῦ Boulot ἐμπνευσμένα ἐκ τῆς Ἑλλ. ἀρ-
χαϊότητος.

*

Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὁγκίδης τόμος περιλαμβάνων
λεπτοτάτην ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τῶν ἐπιφανεστέρων συγ-
χρόνων ζωγράφων.

Ὁ συγγραφεὺς Οὐίλιαμ Πίττερ, γνωστὸς τεχνικῶν
ἀσχολεῖται ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ καλλιτεχνικοῦ τῶν Μπαί-
κλιν, Μάλερ, Μεχόφερ, Γκούζη, Γρηγορέσκου Στρούους
καὶ ἄλλων μὲ λεπτότητα κρίσεως ἰδιαιτέρως καὶ μὲ συγ-
κριτικὴν παραβολὴν λεπτοτάτην.

Περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας Γκούζη ὁ τεχνικῶν γράφει μὲ
πολὺν ἐνθουσιασμόν καὶ ἀναλύων τὸ ἔργον του ὅφ'
ὅλας τὰς ἐπόμενους, προσθέτει ἐν ἐπιλόγῃ:

«Θὰ ἔπρεπε νῆν νὰ κάμω λόγον περὶ τῶν τελευ-
ταίων ὁνείρων τοῦ καλλιτέχνου... Φεῦ! Οἱ μεταγε-
νέστεροι δὲν ἐνδιαφέρονται ἢ περὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ἔρ-
γων. Καὶ ταῦτα ὑπεραρκοῦσι διὰ τὴν δόξαν τοῦ καλλι-
τέχνου. Ὡστε διατὶ νὰ ἐνδιατρίψω εἰς ὅτι ἐμελλε νὰ
γίνῃ; Ὡφελεῖ δὲ ὀλιγώτερον νὰ λυπηθῇ τις δι' ὅτι δὲν
ἔγινε παρὰ τὸ νὰ χαλῇ διότι ὑπῆρξε τόσον ὑψηλὴ δι-
δασκαλία τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τοῦ φράλου.»

*

Ἡ Ἑλλανόδικος Διεθνὴς Καλλιτεχνικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ
τῶν ἀποστάλτων πανταχόθεν σχεδίων διὰ τὸν προκη-
ρυχθέντα διεθνῇ ἀρχιτεκτονικὸν διαγωνισμόν τοῦ Με-
γάρου τῆς Εἰρήνης, τὸ ὅποιον θὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὴν Χά-
γην δαπίναι· τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐκατομμυριοῦχου Κά-
νεζυ, ἐδημοσίευσεν τὴν κρίσιν αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὸ α'
βραβεῖον εἶ 25,000 φράγκων ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν
Ἀλλή κ. Κορδογιάν, τὸ δὲ β' ἐκ 18,750 φράγκων εἰς τὸν
κ. Μάρτελ ἐκ Παρισίων, τὸ γ' ἐκ 14,575 εἰς τὸν κ.
Φράντζ Βένδ, ἐκ Σαρλότεμβουργ, τὸ δὲ δ' ἐκ 10,400
εἰς τὸν ἐκ Βιέννης κ. Ὁττο Βάγνερ.

Τὸ πρῶτον βραβευθέν σχέδιον παριστᾷ ἐξόχου τέχνης
κτίριον ρυθμοῦ πύργου τῆς βορείου Γαλλίας.

*

Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ γνωστότατος Γάλλος ζωγρά-
φος Σαπουῆ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα τόσον λαμπρῶς ἐκρί-
θησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκθέσεις. Ὁ κ. Σαπουῆ ἀ-
νῆκει εἰς τὴν νεωτέραν σχολὴν τοῦ πραγματισμοῦ. Ἐν-
ταῦθα ἀφίχθη τῇ προετοιμῇ τῶν διδασκάλων του Μπουγ-
κερῶ καὶ Βεσσὲ διὰ νὰ μελετήσῃ τὸ ὄρατον εἰς τὰς αἰ-
ωνία· πηγὰς του, ἐπιζητῶν νὰ συνδυάσῃ τὸ νεώτερον
χρῶμα πρὸς τὸ σύνηδες τῶν ἀρχαίων. Φημίζεται δὲ
ὅς εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων εἰκονογράφων.

*

Εἰς ὥραϊαν καινοτομίαν ἄξιον προσοχῆς καὶ ὑπο-
στηρίξεως προέβη ὁ μουσικὸς σύλλογος «Ἀπόλλων»,